

Sygn. akt VI P 406/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 06 października 2016 r.

Sąd Rejonowy dla Warszawy Pragi-Południe w Warszawie VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych
w składzie:

Przewodniczący: SSR Małgorzata Kryńska - Mozolewska

Protokolant: protokolant sądowy Marzena Szablewska

po rozpoznaniu w dniu 6 października 2016 r. w Warszawie na rozprawie

sprawy z powództwa M. Z.

przeciwko (...) Sp. z o.o. z siedzibą w G.

o ekwiwalent pieniężny za urlop, odprawę pieniężną

orzeka:

1. zasądza od pozwanego (...) Sp. z o.o. z siedzibą w G. na rzecz powoda M. Z.:

- kwotę 4.118,94 zł (cztery tysiące sto osiemnaście 94/100) wraz z ustawowymi odsetkami od 1 lutego 2015 roku do dnia zapłaty tytułem ekwiwalentu za urlop wypoczynkowy;

- kwotę 4.120,00 zł (cztery tysiące sto dwadzieścia 00/100) wraz z ustawowymi odsetkami od 1 lutego 2015 roku do dnia zapłaty tytułem odprawy pieniężnej.

2. wyrokowi w punkcie pierwszym nadaje rygor natychmiastowej wykonalności do kwoty jednomiesięcznego wynagrodzenia powoda tj. do kwoty 2.060,00 zł (dwa tysiące sześćdziesiąt złotych 00/100);

3. nakazuje ściągnąć od pozwanego (...) Sp. z o.o. z siedzibą w G. na rzecz Skarbu Państwa Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi – Południe w Warszawie kwotę 412,00 zł (czterysta dwanaście 00/100) tytułem zwrotu kosztów procesu – opłaty;

4. zasądza od pozwanego (...) Sp. z o.o. z siedzibą w G. na rzecz pełnomocnika powoda ustanowionego z urzędu radcy prawnego A. P. prowadzącej Kancelarię Radcy Prawnego kwotę 900,00 zł (dziewięćset złotych 00/100) powiększoną o podatek od towarów i usług (VAT).

Sygn. akt VI P 406/15

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 23 czerwca 2015 roku powód M. Z. wniósł o zasądzenie na jego rzecz kwoty 4.118,94 zł wraz z ustawowymi odsetkami tytułem ekwiwalentu za niewykorzystany urlop wypoczynkowy oraz kwoty 4.120,00 zł wraz z ustawowymi odsetkami tytułem doprawy pieniężnej. Jako pozwanego powód wskazał spółkę (...) sp. z o.o. z siedzibą w G.. W uzasadnieniu pozwu powód wskazał, że pracodawca nie wypłacił mu odprawy związanej ze zwolnieniem go z pracy z przyczyn leżących po stronie pracodawcy, nie został powodowi również wypłacony ekwiwalent za urlop.

(pozew – k. 1 – 2 verte)

Nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym z dnia 8 lipca 2015 roku Sąd nakazał, aby pozwana spółka zapłaciła na rzecz powoda żądane przez niego pozwem kwoty wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 1 lutego 2015 roku do dnia zapłaty w terminie dwóch tygodni, albo w tym terminie wniosła sprzeciw do Sądu.

(nakaz zapłaty z dnia 8 lipca 2015 roku – k. 14)

Pismem z dnia 10 sierpnia 2015 roku (data na kopercie) pozwana wniosła sprzeciw od nakazu zapłaty, zaskarżając go w całości. Jednocześnie pozwana wniosła o oddalenie powództwa w całości wskazując, że powód i pozwana zawarli ugodę, w wyniku której miała zostać pozwanej spółce udzielona przez powoda zgoda na zwłokę w wypłaceniu kwot należnych tytułem odprawy i ekwiwalentu. Pozwana dodała, że w ramach ugody zobowiązała się do wypłaty powodowi świadczeń do końca grudnia 2015 roku wraz z naliczonymi odsetkami.

(sprzeciw od nakazu zapłaty – k. 19 - 22)

Na rozprawie w dniu 06.10.2016r. pełnomocnik powoda wnosił o zasądzenie żądanych kwot wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 1 lutego 2015 roku.

(protokół rozprawy z dnia 06.10.2016r. – 00:01:20)

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Powód M. Z. był zatrudniony w pozwanej spółce w okresie od dnia 1 kwietnia 2011 roku do dnia 31 stycznia 2015 roku na stanowisku agenta handlowo – reklamowego. Wynagrodzenie powoda wynosiło 2.060,00 zł brutto miesięcznie. Stosunek pracy ustał pomiędzy stronami w wyniku wręczenia powodowi wypowiedzenia umowy o pracę z powodu likwidacji stanowiska pracy.

(dowód: świadectwo pracy – k. 4, umowa o pracę z dnia 01.11.2011r. – k. 6, wypowiedzenie umowy o pracę – k. 5)

Spółka (...) sp. z o.o. z siedzibą w G. (nr KRS: (...)) zmieniła nazwę na (...) sp. z o.o. z siedzibą w G. (nr KRS: (...)). Następnie zaś spółka (...) sp. z o.o. z siedzibą w G. zmieniła nazwę na (...) sp. z o.o. z siedzibą w G. (nr KRS: (...)).

(dowód: odpis z KRS – k. 8 – 11, informacja ze strony internetowej – k. 13, odpis z KRS – k. 61 - 64)

W związku z rozwiązaniem z powodem stosunku pracy pracodawca naliczył odprawę pieniężną w kwocie 4.120,00 zł oraz ekwiwalent pieniężny za niewykorzystany urlop w kwocie 4.118,94 zł. Powód nie zawierał z pozwaną spółką żadnej ugody związanej z odroczeniem terminu wypłaty odprawy oraz ekwiwalentu za urlop wypoczynkowy. W toku zatrudnienia w pozwanej spółce powód wykorzystał jedynie część urlopu wypoczynkowego.

(bezsporne, a nadto: pismo Państwowej Inspekcji Pracy – k. 3, zeznania powoda M. Z. - protokół rozprawy z dnia 05.04.2016r. od 00:05:48 do 00:09:00 oraz protokół rozprawy z dnia 06.10.2016r. od 00:02:22 do 00:06:18)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o dowody z dokumentów, których prawdziwość nie była w toku postępowania kwestionowana przez żadną ze stron. Sąd oparł się również o dowód z zeznań powoda M. Z. (protokół rozprawy z dnia 05.04.2016r. od 00:05:48 do 00:09:00 oraz protokół rozprawy z dnia 06.10.2016r. od 00:02:22 do 00:06:18), uznając te zeznania za wiarygodne w całości. Zeznania powoda znajdują potwierdzenie w pozostałym materiale dowodowym, który został uznany za wiarygodny. Ponadto Sąd uznał za wiarygodne zeznania powoda w zakresie w jakim zeznał on, że nie zawierał żadnej ugody z pozwaną spółką. W toku postępowania pozwana nie udowodniła zgodnie z dyspozycją art. 6 kc że zawarła z powodem jakąkolwiek ugodę (pozwana wniosowała o dopuszczenie dowodu z zeznań świadka K. B., jednak pismem procesowym z dnia 29.04.2016r. wniosek ten został cofnięty – k. 78 akt sprawy). Wobec powyższego Sąd ustalił w oparciu zeznania powoda, że w rzeczywistości nie doszło do zawarcia ugody pomiędzy stronami.

Sąd zważył, co następuje:

Przedmiotem rozpoznania w niniejszej sprawie jest roszczenie powoda dotyczące zasądzenia na jego rzecz odpowiednich kwot tytułem odprawy pieniężnej oraz ekwiwalentu za niewykorzystany urlop wypoczynkowy.

Zgodnie z art. 10 ust. 1 ustawy z dnia 13 marca 2003 roku o szczególnych zasadach rozwiązywania z pracownikami stosunków pracy z przyczyn nie dotyczących pracowników (dalej jako: ustawa o zwolnieniach grupowych) przepis art. 8 tej ustawy, dotyczący wypłaty odprawy pracownikom zwalnianym w ramach zwolnień grupowych, obejmujących odpowiednią liczbę osób, określoną w art. 1 ustawy o zwolnieniach grupowych, stosuje się również do zwolnień indywidualnych, a więc obejmujących mniej pracowników (w praktyce nawet obejmujących tylko jednego pracownika) o ile pracodawca zatrudnia co najmniej 20 osób, zaś przyczyny rozwiązania z pracownikiem umowy o pracę nie dotyczą tego pracownika i jednocześnie są przyczynami wyłączenia umowy o pracę. Z ustaleń poczynionych przez Sąd wynika, że przyczyną rozwiązania stosunku pracy z powodem była likwidacja stanowiska pracy powoda. Pozwany nie kwestionował faktu, iż zatrudniał w chwili zwolnienia powoda powyżej 20 osób. Sąd też w niniejszej sprawie znajdzie zastosowane z art. 10 ustawy o zwolnieniach grupowych, która odsyła do art. 8 tej ustawy, zgodnie z którą pracownikowi przysługuje odprawa w wysokości dwumiesięcznego wynagrodzenia, jeżeli pracownik był zatrudniony u danego pracodawcy od 2 do 8 lat. Bezsporne jest, że powód był zatrudniony w pozwanej spółce od dnia 1 kwietnia 2011 roku do dnia 31 stycznia 2015 roku, a więc przez okres łącznie 3 lata i 10 miesięcy. Wobec powyższego powodowi należy się odprawa w wysokości jego dwumiesięcznego wynagrodzenia. Wynagrodzenie powoda wynosiło, zgodnie z treścią umowy o pracę z dnia 1 listopada 2011 roku 2.060,00 zł brutto miesięcznie, stąd też należna mu odprawa wynosi 4.120,00 zł brutto i w tej kwocie doprawę Sąd zasądził na rzecz powoda.

W tym miejscu należy przejść do drugiego z roszczeń powoda, dotyczącego ekwiwalentu za niewykorzystany urlop wypoczynkowy. Zgodnie z art. 171 § 1 kp w przypadku niewykorzystania przysługującego urlopu w całości lub w części z powodu rozwiązania lub wygaśnięcia stosunku pracy pracownikowi przysługuje ekwiwalent pieniężny. Z treści świadectwa pracy wystawionego powodowi wynika, że wykorzystał on urlop w wymiarze 3 dni. Warto jednak zwrócić uwagę na fakt, iż świadectwo pracy, zgodnie z regulacją z § 1 ust. 1 pkt 2 rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Socjalnej z dnia 15 maja 1996 roku w sprawie szczegółowej treści świadectwa pracy oraz sposobu i trybu jego wydawania i prostowania (Dz. U. z 1996r., Nr 60, poz. 282, ze zm.) zawiera informacje o urlopie wypoczynkowym wykorzystanym w roku kalendarzowym, w którym ustał stosunek pracy. Ze świadectwa wynika jedynie, że powód wykorzystał 3 dni z urlopu przysługującego mu w 2015 roku. W 2015 roku zaś łącznie za okres zatrudnienia w pozwanej spółce powodowi przysługiwało prawo właśnie do 3 dni urlopu. Powód miał bowiem prawo do 26 dni urlopu w roku kalendarzowym, zgodnie z art. 154 § 1 pkt 2 kp oraz dodatkowo 10 dni urlopu, zgodnie z art. 19 ust. 1 ustawy z dnia 27 sierpnia 1997 roku o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych (t.j. - Dz. U. z 2011 roku, Nr 127, poz. 721, ze zm.). Za 2015 rok przysługiwało mu więc prawo do 3 dni urlopu ($1/12 \times 36 = 3$). Należy jednak podkreślić, że świadectwo pracy poświadcza jedynie ile dni urlopu zostało wykorzystanych w roku kalendarzowym, w którym ustał stosunek pracy. Powodowi przysługiwało jednak prawo do urlopu za cały okres zatrudnienia w pozwanej spółce, a więc za lata 2011 – 2014. Wobec braku jakichkolwiek list obecności powoda, czy też ewidencji wniosków urlopowych Sąd uznał, że powodowi przysługiwało prawo do urlopu wypoczynkowego w wysokości 294 godzin pracy. Stawka bowiem według jakiej powinien zostać obliczany jego ekwiwalent za urlop wypoczynkowy wynosi 14,01 zł za godzinę jego pracy, zaś w toku postępowania pozwany przyznał, że faktycznie powodowi należy się ekwiwalent za 294 godziny niewykorzystanego urlopu wypoczynkowego. Fakt przysługiwania więc powodowi ekwiwalentu za 294 godziny pracy nie był sporny w niniejszej sprawie, wobec czego Sąd zasądził ten ekwiwalent na rzecz powoda w wysokości 4118,94 złotych w punkcie pierwszym wyroku.

Sąd przyznał odsetki od dnia 1 lutego 2015 roku na podstawie art. 481 § 1 kc w zw. z art. 300 kp. Stosunek pracy powoda uległ rozwiązaniu z dniem 31 stycznia 2015 roku. Ten dzień też jest dniem wymagalności zarówno, co do roszczenia o wypłatę doprawy pieniężnej, jak i co do roszczenia o wypłatę ekwiwalentu za niewykorzystany urlop wypoczynkowy. Stąd też zasadnym jest przyznanie prawa do odsetek za opóźnienie od dnia następnego po dniu wymagalności, czyli od dnia 1 lutego 2015 roku. Jednocześnie Sąd miał na uwadze, że pozwana nie kwestionowała żądań powoda nie wykazała

jednak, aby zawierała jakiegokolwiek porozumienie z powodem, co do późniejszego terminu zapłaty dochodzonych świadczeń.

Sąd miał na uwadze, że w toku postępowania strona pozwana głównie opierała swą argumentację na tym, iż zawarła z powodem ugode, w ramach której miała wypłacić należne powodowi kwoty tytułem doprawy oraz ekwiwalentu za niewykorzystany urlop wypoczynkowy z opóźnieniem, tj. do końca grudnia 2015 roku. Ciężar udowodnienia faktu zawarcia ugody zgodnie z art. 6 kc w zw. z art. 300 kp, spoczywał na pozwanej spółce co w ocenie Sąd nie zostało wykazane..

W kwestii kosztów postępowania Sąd orzekł w punkcie trzecim wyroku na podstawie art. 98 k.p.c w związku z w art. 13 w związku z art. 113 § 1 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (tekst jednolity z 2014 r, poz. 1025 z późniejszymi zmianami) Sąd nakazał pobrać od pozwanej spółki kwotę 412,00 zł tytułem opłaty sądowej od pozwu, od obowiązku wniesienia której powód był zwolniony z mocy ustawy. Sąd w punkcie czwartym zasądził również na rzecz pełnomocnika powoda ustanowionego z urzędu od pozwanej spółki kwotę 900,00 zł powiększoną o podatek VAT tytułem zwrotu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej powodowi z urzędu, na podstawie § 15 pkt 1 w zw. z § 11 ust. 1 pkt 2 oraz § 16 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (tekst jednolity - Dz. U. z 2013 roku, poz. 490, ze zm.). Sąd miał na uwadze, iż koszty pomocy prawnej udzielonej z urzędu nie zostały w toku postępowania w całości lub w części uiszczone.

Sąd w punkcie drugim wyroku nadał również wyrokowi rygor natychmiastowej wykonalności, na podst. art. 477² § 1 k.p.c, do kwoty 2.060,00 zł brutto, co stanowiło miesięczne wynagrodzenie powoda.

(...)

ZARZĄDZENIE

(...)